

Den højtærede Minister henviste stadig til, at disse Folk først skulde gaa igennem de og de Autoriteter, endelig skulde de, om det ikke hjalp, komme til ham. Men naar man andrager i April 1904 og i Oktober 1905 endnu ikke har faaet et Svar, forekommer det mig at være en langsømmelig Tid, inden disse Mennesker kunne faa Svar paa deres Andragende. Det forekommer mig at kunne lignedes ved Ordsproget: „det er en sen Død at lade sig trampe ihjel af Gæs“. Den højtærede Minister siger, at Andragendet gaar ud paa, at de ville have Lettelser i deres Gerning, det er fuldstændig forkert. Jeg holder her i min Haand en Kopi af denne Ansøgning. De ønske kun at faa Betaling for det Arbejde, de udføre og gøre fuld Fyldest for, andet gaar deres Krav ikke ud paa, og jeg mener ikke paa nogen mulig Maade, at Andragendet var korrekt, hvis det drejede sig om en enkelt Dags Tjeneste i en anden Stilling. Men naar det gaar saa vidt, at de paagældende 155 Dage af 167 anvendes i anden overordnet Tjeneste, mener jeg, at Henvendelsen er berettiget fra vedkommende Funktionærers Side. Ogsaa med Hensyn til Lokomotivfyrbøderne af I. Kl. er det en Fejl fra den højtærede Ministers Side. De Oplysninger, jeg har givet, ere fuldt betryggende og kan ikke bortdisputeres, og med Hensyn til dem, der sejle som Maskinassistenter baade i København, Oddesund og Sallingesund og kun skulle gøre denne Tjeneste enkelte Dage, maa jeg gøre opmærksom paa, at de sejle altid som Maskinmestre, uagtet de kun faa Maskinassistentløn.

Den ærede Trafikminister forstod ikke min Henvendelse angaaende Frikortene. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde, men i en længere Form. Loven om Statsbanernes Ordning af 26. Marts 1898 III § 17 giver det Personale, der har været ansat i de tidligere sjællandske Baner, Ret til af Pensionskassen at oppebære Pension efter de gamle Bestemmelser, for saa vidt de have været ansatte før 1. April 1893. Dette synes bestemt at pege hen paa, at der er givet disse gamle ansatte visse Rettigheder, og naar der i de gamle Bestemmelser staar, at Embedsmænd og Betjente, som efter at have haft fast Ansættelse i Banernes Tjeneste ere afgaaede med Pension af den tidligere sjællandske Pensionskasse eller fast Understøttelse, kunne erholde to Fri-pas maanedlig til sig selv og deres Hustru og hjemmeværende Børn, ligesom der kan tilstaa Enker efter Betjente 3 Stkr. aarlig og efter Embedsmænd 6 Stkr. aarlig, saa

siger jeg som sidste Gang, at vel forstaar jeg, at de ikke have noget juridisk Krav, men naar der den Gang er truffet disse Bestemmelser, er det ikke løjerligt, om disse Mennesker have bygget paa, at der her var en Ret, de haabede ikke blev tagen fra dem. Derfor mener jeg, at den ærede Minister skulde udvide disse Frirejser til ogsaa at omfatte dem, der gaa af fremtidig, og som have været ansatte i Statsbanernes Tjeneste før 1. April 1893. Jeg antager nu, at den ærede Minister forstaar mig; i modsat Fald kunne vi jo drøfte det personlig, saafremt den ærede Minister vil give mig Ørenlyd derfor.

Hvad Godsfærgerne angaar, sagde den ærede Minister, at det jeg henstillede, ikke kunde lade sig gøre, fordi de nuværende Personfærger kun medførte Gods, naar de gik med Passagerer. Dette er ikke rigtigt. Man bruger daglig fra Morgen til Aften til Godstrafik de samme Færger, som skulle bruges til Persontrafik, og derfor er det nødvendigt, at de gaa med en Fart, som gør, at Kulforbruget bliver saa stort, som det bliver. De Autoriteter, jeg støtter mig til, ere grundige og paalidelige, og de hævde, at man ved en fornuftig Sejlads med Godsfærger vil kunne spare 40 pCt. af de Kul, der bruges.

Min lokale Henvendelse angaaende Toget mellem Slagelse og Næstved, som berører alle Mennesker mellem Kalundborg og Slagelse, Korsør og Slagelse og paa Routen Slagelse—Næstved, og hvis Oplydelse alle ønske, blev afvist af den ærede Minister. Jeg har talt med forskellige Folk, der have Forstand paa disse Ting, og de erklære alle som en, at ved en Smule Velvillie vilde det være den letteste Sag af Verden at ordne dette Spørgsmaal, idet man lige saa let kan lade Toget fra Slagelse Kl. 7 om Morgenen være Godstog som Toget 10.22. Naar man har denne nemme Maade at gøre det paa, vilde det efter min Formening være en simpel Imødekommen at indrette det saaledes. Det er en Meningsløshed, at man nu maa køre 122 Kilometer, medens man kunde slippe med 45 og endda bruge $1\frac{1}{2}$ Time mindre til Rejsen. Det er kun at bebyrde Passagererne med Ekstraudgifter til Rejsen over Roskilde.

Der er endelig en lille Henstilling; man har bedt mig komme frem med. Det Tog, som gaar fra Slagelse til Holbæk, og som standser ved Vørslev, gør et Ophold der to Gange daglig, et paa 2 Timer og et paa $1\frac{1}{2}$. Der savnes der en ubetydelig lille Restauration — saaledes, at de, der skulle